

Sống theo sự ngẫu nhiên

Tác Giả- Nguyễn Đình Thành, Tiến Sĩ, Giám đốc BPSOS
Thứ Sáu, 10 Tháng 12 Năm 2010 11:37

Mọi chúng ta chỉ có một lần đời sống. Chúng ta cần sống sao để cuối đời nhìn lại mà không hối tiếc..

(Bài nói chuyện tại Hội Nghị Các Sinh Viên Á Châu Vùng Đông Nam Hoa Kỳ, tại thành phố Orlando, Florida, Gainesville, ngày 23/10/2010).

Các bạn sinh viên thân mến,

*** Tiến Sĩ Nguyễn Đình Thành

Tôi sáng kiến gửi các bạn đã nghe nhiều buổi thuyết trình. Qua đó các bạn học được nhiều điều quý báu để chuyển biến cho tốt hơn lại. Ban đầu năm nay thật chu đáo và giỏi. Xin các bạn cho một tràng pháo tay khen thưởng. Và các bạn cũng nên vỗ tay cho chính mình vì đã dũng cảm tham gia tích cực các buổi thuyết trình kéo dài cả ngày.

Sáng nay và chiều nay, tôi có dịp tiếp xúc với một số trong các bạn để hỏi han. Nhiều bạn cho biết là không thích thú lắm với ngành học nhưng phải theo đuổi vì áp lực của cha mẹ. Tôi lại biết có bạn học hai ngành song song, một ngành là để chiều lòng gia đình và ngành kia là ngành mình ưa thích. Phải không nào?

Mọi chúng ta chỉ có một lần đời sống. Chúng ta cần sống sao để cuối đời nhìn lại mà không hối tiếc..

Các bạn có thể yên tâm nói thật vì cha mẹ các bạn không có mặt ở đây
[Hội trường vắng vẻ.]

Đề tài của hội nghị năm nay xoay quanh vấn đề chọn hướng đi trong cuộc đời. Tôi muốn chia sẻ với các bạn một bài học mà tôi đã học được bằng chính cuộc đời của mình: sống theo sự ngẫu nhiên và để phó mặc ràng buộc, thay vì cố chấp.

Đến đây vào bài học này, trước hết tôi xin có đôi lời về chính mình.

Đầu tiên của các bạn, tôi không được may mắn như các bạn. Năm tôi 17 tuổi, tôi lại tiếp tục

chúng như sắp đến khi đến nước của tôi bây giờ sống xâm chiếm. Năm 18 tuổi thay vì đến các trại tị nạn hành nh các bên thì tôi bắt đầu tìm đường đi vượt biên tìm tự do. Năm 20 tuổi tôi rời bỏ quê hương để làm một thuyền nhân vô tội quố c. Gia đình tôi đến chân đ n Malaysia đúng vào đêm Giáng Sinh.

Khi còn bé tôi nuôi giấc mơ lớn lên tranh đấu cho cuộc đời, cho con người. Tôi không để ý đến trường lớp mà bận rộn hàng ngày dài quan sát cuộc sống quanh tôi. Nhà của tôi ngay ranh giới giữa khu thị trấn giàu có và xóm nghèo chật trên dòng sông hôi hám. Thở y tôi cảm lang bang ngoài đường, bận rộn tôi lo sợ là tôi giao du với nhóm trẻ con đường phố không tốt. Thực ra là tôi thường ngoài đường trẻ m thấy nhìn cuộc sống trôi qua, nhìn đến nh về quan hệ giữa các con người với nhau, và mọi việc mà xã hội công bằng và nhân ái hơn.

Ở tuổi trẻ này, có lẽ bạn mà tôi bàn về hàng đầu tính cho tương lai khi đến Hoa Kỳ để nh c. Tôi góp ý là mua sang Hoa Kỳ để tranh đấu cho công lý của những người dân thiểu số da màu bị kị thị. Nhưng tôi yên lòng không nói gì. Tôi đến để đến nơi đâu lo và ngán ngẫm trong ánh mắt của bạn mà tôi.

Khi đến Hoa Kỳ, tôi theo học ngành kỹ s. Có lẽ lúc này bạn mà tôi thường phàn nàn nhóm, giới như họ huynh của các bên với thôi.

[Còn hỏi về trường cũ không?]

Thực ra tôi học ngành kỹ s không phải do áp lực của gia đình mà là do tôi thích thú vẽ toán, vẽ vật lý, vẽ giới quy tắc với đến.

Tôi học khá nhanh. Ba năm xong cấp nhân. Ba tháng xong cao học. Thêm một năm hoàn tất các môn học cấp tiến sĩ. Tất cả thuộc ngành kỹ s cấp khí. Sau đó tôi bắt đầu đi dạy vật lý và đến toán ở một trường học công để một năm; rồi qua trường khác học lý và toán cao học cấp sĩ đến và đến tốt, thêm một năm nữa. Rồi tôi trở lại trường cũ hoàn tất luận án tiến sĩ cấp khí trong ba tháng hè. Sau đó tôi đi làm tại một trung tâm nghiên cứu của hải quân Hoa Kỳ.

Các bên có lẽ thấy học, thì còn giấc mơ tranh đấu cho công lý thì sao?

Chỉ vài tuần sau khi đến Hoa Kỳ, vùng Bắc Virginia, tôi liên lạc đến với một số bạn cũ và lao mình vào các sinh hoạt thanh niên, xã hội. Và tôi tiếp tục sinh hoạt như vậy trong suốt thời gian còn là sinh viên. Vài năm sau khi ra trường đi làm thì tôi bắt đầu tham gia tổ chức BPSOS. Lúc này tôi hoạt động tình nguyện sau giờ làm việc với số giờ thường là 50, 60 giờ một tuần. Công việc nghiên cứu của tôi rất uyển chuyển với thời gian nên tôi có thể đi công tác cho BPSOS nhiều chuyến một năm.

Những như vậy hoá ra là biến giấc mơ đến người thành giấc mơ cụ thể đến người.

Thấy rằng cách đây 10 năm, một hôm tôi làm tôi tự hỏi mình: liệu tôi có mua tiếp tục mỗi ngày đến số nhìn vào máy tính và chỉ theo đuổi giấc mơ bên ngoài? Tôi biết rõ đến mình mua trong tâm tâm hàng lòng của giòng sông.

Một đến tôi thấy tiếc. Tiếc cho 15 năm xây dựng sự nghiệp nghiên cứu, chân đến đã vẽ trong ngành nghề.

Một đến tôi thấy lo. Lo là bạn công việc đến đến rồi thì sinh kế sẽ bấp bênh.

Tôi đã tự nh: Hay là chỉ để làm cho đến khi về hưu rồi làm những gì theo sự nguy hiểm.

Những như vậy hoá ra là biến giấc mơ đến người thành giấc mơ cụ thể đến người.

Tôi sẽ nh ở tuổi 20 lên đến giới của biến khi, tương lai vô định, không nghề nghiệp trong tay mà nào có số gì. Còn bây giờ thì vẽ ng chãi hơn nhiều thì có gì phải lo sợ?

Trong khoảnh khắc tôi viết lá thư đến bạn. Lòng nh lắng lắng. Ngày hôm nay mọi chuyện vật chất đến.

Tôi đã quyết định sống đúng theo sự nguy hiểm.

Những đến giới quy tắc sinh kế, thay vì nghề luôn, tôi đến đến định cụ thể gì làm trong khi sống tìm

Sống theo sự nguy hiểm

Tác Giả: Nguyễn Đình Thọ, Tiến Sĩ, Giám đốc BPSOS
Thứ Sáu, 10 Tháng 12 Năm 2010 11:37

ngôi thay thế. Trong thời gian hai năm tôi cũng phát triển BPSOS với quy chế và quy mô để có ngân sách trợ giúp cho nhân viên. Tôi cũng thu vén lại để sống cho phù hợp với thu nhập thấp hơn trước của tôi. Rồi tôi cũng chuyển mình sang một lãnh vực hoạt động khác. Tôi đã tìm cách để phó với các ràng buộc của cuộc sống.

Trước đây, có lúc tôi đã sống theo ràng buộc và để phó với sự nguy hiểm.

Động bao giờ làm vậy. Mọi chúng ta chỉ có một lựa chọn sống. Chúng ta cần sống sao để cuối đời nhìn lại mà không hối tiếc.

Hãy sống theo sự nguy hiểm. Hãy đeo đuổi những gì cần.

Live by desire; then manage life's constraints.

Tôi tin rằng các bạn sẽ có một tương lai rất đẹp.

Xin chào các bạn và chúc các bạn một đêm yên lành.

Từ machsong.org